

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/172/2022
Identifikačné číslo spisu:	5919200195
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5919200195.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne U. M., bývajúcej v M. O. U., I. XXXX/X, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., so sídlom Potočná 2835/1A, Čadca, IČO: 36 866 849, proti žalovanej TIME OUT Plus, s.r.o., so sídlom Panenská 8, Bratislava, IČO: 35 790 580, zastúpenej JUDr. Máriou Karcolovou, advokátkou so sídlom, Panenská 8, Bratislava, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cpr/2/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. marca 2022 sp. zn. 8CoPr/1/2022, takto

rozhodol:

Dovolenie odmieta.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1.Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. júna 2021, č. k. 23Cpr/2/2019-80 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobkyni dňa 17.01.2019 je neplatné, v časti o určenie, že pracovný pomer žalobkyne k žalovanej založený pracovnou zmluvou z 29.04.2015 trvá, žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

1.1 V odôvodnení poukázal, že dňa 28.04.2015 žalobkyňa ako zamestnanec a žalovaná ako zamestnávateľ uzavreli pracovnú zmluvu, podľa ktorej žalobkyňa dňa 01.05.2015 nastúpila do práce ako pracovníčka detského kútika nachádzajúceho sa v AUPARKU Žilina. Dohodnutý druh práce zahŕňal aj zabezpečenie riadneho a bezpečného peňažného hotovostného styku so zákazníkmi zamestnávateľa v prevádzkarni detského kútika, ako aj plnenie si zamestnávateľom uložených povinností súvisiacich s účtovným vedením hotovostnej pokladne. Dňa 17.01.2019 žalovaná odovzdala žalobkyni oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru pre opakované závažné porušenie pracovnej disciplíny. Žalobkyňa najskôr odmietla oznámenie prevziať, následne sa v ten istý deň vrátila do sídla žalovanej, okamžité skončenie pracovného pomeru prevzala, čo potvrdila svojím podpisom a podpisom zároveň potvrdila, že súhlasí so skončením pracovného pomeru.

1.2 Po právnej stránke zistený skutkový stav prvoinštančný súd posúdil podľa § 68 ods. 1 a 2, § 70, §

79 ods. 1, ods. 4 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“) a podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Mal za to, že okamžité skončenie pracovného pomeru neobsahuje konkrétne vymedzenie skutku, nie je zrejmé kedy a koľkokrát sa žalobkyňa dopustila vytýkaného porušenia pracovnej disciplíny spočívajúceho v ponechaní si hotovosti od zákazníka, nevydaní dokladu z registračnej pokladne a nepodpísaní dokladu o prevzatí dieťaťa z detského kútika. Tým dospel k záveru, že neboli splnené predpoklady na okamžité skončenie pracovného pomeru, preto žalobe na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vyhovel.

1.3 Ďalej konštatoval, že žalobkyňa dňa 17.01.2019 oznámila žalovanej, že súhlasí so skončením pracovného pomeru, teda netrvala na tom, aby ju ďalej zamestnávala a keďže so žalovanou neuzavrela inú dohodu platí, že jej pracovný pomer sa skončil dňom 17.01.2019. Právny úkon žalobkyne súd vyhodnotil ako platný. V konaní nebola preukázaná taká skutočnosť, ktorá by spôsobovala jeho neplatnosť. Žalobkyňa nekonala pod žiadnym donútením a pokiaľ tvrdila, že okamžité skončenie pracovného pomeru podpísala pod nátlakom, neuviedla v čom mal tento nátlak spočívať. Skutočnosť, že sa vrátila do sídla žalovanej, svedčí o tom, že mala čas si premyslieť svoje konanie a konala slobodne. Svojím úkonom je viazaná a bez dohody so žalovanou nebolo možné súhlas so skončením pracovného pomeru odvolať. Dodatočné oznámenie právneho zástupcu žalobkyne z 28.01.2019, že trvá na tom, že jej pracovný pomer pokračuje a žiada o pridelovanie práce, bolo irelevantné. Z týchto dôvodov zamietol návrh žalobkyne na určenie, že pracovný pomer trvá.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 22. marca 2022, sp. zn. 8CoPr/1/2022 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia určenia, že pracovný pomer trvá zmenil tak, že určil trvanie pracovného pomeru žalobkyne so žalovanou a žalobkyňa priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania.

2.1 Poukázal, že žalobkyňa dňa 17.01.2019 odmietla prevziať okamžité skončenie pracovného pomeru, čím nastali právne účinky doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru. V danom prípade bolo právoplatne rozhodnuté, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobkyňou žalovanou dňa 17.01.2019 je neplatné. Správne preto súd prvej inštancie zisťoval, či žalobkyňa trvá na tom, aby ju žalovaná ďalej zamestnávala. Z výpovede žalobkyne bolo preukázané, že dňa 17.01.2019 sa s kolegyňou dostavili do sídla žalovanej, aby podpísali dodatok k zmluve a hneď im bolo predložené okamžité skončenie pracovného pomeru, nesúhlasili s jeho podpísaním. Následne volali právnikovi, ktorý im povedal, že potrebujú okamžité skončenie pracovného pomeru, aby vedeli čo je jeho predmetom, aby sa mohli obrátiť na súd. Oznámenie im bolo dané pod podmienkou, že uvedú, že súhlasia s okamžitým skončením pracovného pomeru. Neboli im ponúknuté dohody. Podľa žalovanej ale odmietnutím prevzatia okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyňou nastala fikcia jeho doručenia a tým bola pre ňu vec uzavretá, následne jej žalobkyňa zavolať, že si príde zobrať oznámenie. Za návrh na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru zo strany žalobkyne považuje prejav jej vôle ukončiť pracovný pomer.

2.2 Odvolací súd po zopakovaní dokazovania, ohľadne vyhlásenia žalobkyne dňa 17.01.2019 o tom, že súhlasí so skončením pracovného pomeru, dospel k odlišným skutkovým záverom ako súd prvej inštancie. Podľa odvolacieho súdu, z výpovede žalobkyne ako aj z jej listu z 28.01.2019 vyplýva súhlas s okamžitým skončením pracovného pomeru. Tento právny úkon žalobkyne však nemal žiaden relevantný vplyv na právne účinky okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktoré nastali už skôr, a to odmietnutím jeho prevzatia žalobkyňou. Zo zistení tiež vyplýva, že žalovaná v čase prevzatia oznámenia žalobkyňou neodstúpila od svojho prejavu vôle okamžite skončiť pracovný pomer so súhlasom žalobkyne a naďalej trvala na svojom prejave okamžite pracovný pomer skončiť. K právne účinnému skončeniu pracovného pomeru dohodou v čase prevzatia oznámenia žalobkyňou tak nedošlo. Dodatočný súhlas žalobkyne s okamžitým skončením pracovného pomeru uskutočnený po tom, ako žalovanou už účinne došlo k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, nebolo možné posúdiť ani ako prijatie návrhu žalovanej na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru. Žalovaná neumožnila žalobkyňu uzavrieť dohodu o skončení pracovného pomeru. Jej prejav vôle smeroval jedine k jednostrannému ukončeniu pracovného pomeru. Ak by aj žalovaná dala žalobkyňu návrh na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru, tento by zanikol odmietnutím prevzatia okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyňou, ktorým okamihom nastali jeho právne účinky. Odvolací súd tak dospel k záveru, že prejav

vôle žalobkyne skončiť pracovný pomer možno posúdiť jedine ako jej nový návrh na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru. Odvolací súd potom skutkovo ustálil, že žalobkyňa následne svoj návrh na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru odvolala tým, že dňa 28.01.2019 oznámila žalovanej, že trvá na pokračovaní pracovného pomeru a žiadala o pridelovanie práce.

2.3 Pokiaľ žalovaná v liste z 05.02.2019 akceptovala návrh žalobkyne na skončenie pracovného pomeru dohodou k 17.01.2019, tento návrh nemal účinky včasnej akceptácie, pretože bol žalobkyňou ešte skôr odvolaný. Prejav vôle žalovanej možno považovať za nový návrh na uzavretie dohody, ku ktorému žalobkyňa nepristúpila, keďže podala žalobu, ktorou sa domáhala aj určenia ďalšieho trvania pracovného pomeru. Ak by aj posúdil odvolací súd súhlas žalobkyne so skončením pracovného pomeru ako oznámenie, že netrvá na ďalšom zamestnávaní ako ho posúdil súd prvej inštancie, žalobkyňa bola oprávnená predmetný prejav vôle až do vyhlásenia rozhodnutia súdu zmeniť. Nepreukázaním uzavretia kvalifikovanej dohody o skončení pracovného pomeru a trvaním žalobkyne na ďalšom zamestnávaní, sa pracovný pomer žalobkyne neskončil, a naďalej trvá.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

3.1. K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP dovolateľka namietala, že odvolací súd nerešpektoval viazanosť rozsahom a dôvodmi odvolania, keďže žalobkyňa v odvolaní tvrdila, že oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru podpísala pod nátlakom, teda neplatne. Žalobkyňa navrhla vypočúť svedkyňu, inú argumentáciu neuplatnila. Odvolací súd v danom smere nekonal, ale vymyslel právnu argumentáciu zameranú na právne prekvalifikovanie právnych úkonov sporových strán viažucích sa na skončenie pracovného pomeru a vec potom posúdil tak, že jej vôľa skončiť pracovný pomer zanikla fikciou doručenia. Oznámenia žalobkyne a jej následne vyjadrený súhlas považoval nový návrh žalobkyne na skončenie pracovného pomeru, ktorý údajne nebol zo strany zamestnávateľa prijatý. Súd sa nezaoberal otázkou, či tento údajný návrh žalobkyne neodsúhlasila. Nakoľko ani len nenaznačil, akú skutočnosť, resp. argument považuje v tomto prípade za podstatnú, neumožnil jej, aby poukázala na svoje konanie, ktorým navrhnuté skončenie pracovného pomeru žalobkyňou akceptovala a ktorým s ňou uzavrela dohodu o skončení pracovného pomeru konkludentne. Opísaný postup odvolacieho súdu jej znemožnil uplatňovať procesné práva a založil porušenie práva na spravodlivý proces.

3.2. Podľa žalobkyne odvolací súd týmto konal nad rámec svojej právomoci, jeho postup mal zrejme nahradiť procesný útok žalobkyne, čo je z hľadiska ochrany práv protistrany neprípustné. Odvolací súd porušil i zásadu rovnosti strán, a to tým, že sa nezaoberal posúdením konania z jej strany. Nesprávny postup súdu sa prejavil v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý zároveň znamená porušenie ústavou zaručených procesných práv, a to najmä práva na predvídateľnosť rozhodnutia, práva na zachovanie rovnosti strán, práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia a práva na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae. Napokon dovolateľka namietala nevykonanie ňou navrhovaných dôkazov v odvolacom konaní, pričom odvolací súd konal nezákonne i tým, že vytvoril a pripustil novoty, ktoré nespĺňali podmienky podľa § 366 CSP.

3.3. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľka vymedzila dve právne otázky: „či neplatnosťou okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou z dôvodu formálne nedostatočného vymedzenia skutku, zanikla fikciou doručenia tohto oznámenia žalobkyne, vôľa žalovanej skončiť pracovný pomer so žalobkyňou alebo trvala ďalej?“ a „či stanovením, že fikciou doručenia neplatného oznámenia o skončení pracovného pomeru žalobkyne by sa považovala aj vôľa žalovanej skončiť tento pracovný pomer za zaniknutú, nedošlo v danom prípade k uzavretiu dohody o skončení pracovného pomeru žalobkyne konkludentne?“

3.4. K prvej otázke žalovaná poukázala, že nesprávnosť právneho posúdenia spočíva v opomenutí, že ak je právny úkon okamžitého skončenia pracovného pomeru od počiatku neplatný, nemôže následne zaniknúť. Oznámenie o skončení pracovného pomeru je teda potrebné považovať za platný prejav vôle skončiť pracovný pomer so žalobkyňou s okamžitou účinnosťou. Odvolací súd tak mal prejav jej vôle skončiť pracovný pomer formou okamžitého skončenia pracovného pomeru, posúdiť ako právny úkon vyjadrený slovami a celkové vyjadrenie tejto vôle ako právny úkon vyjadrený inak než slovami. Odvolací súd následne neprihliadol na jej vôľu a nesprávne rozhodol, že súhlas žalobkyne na predmetnom oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru nie je možné považovať za akceptáciu návrhu na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru, ale je považovaný za nový návrh tejto dohody

učinény žalobkyňou. Odvolací súd mal dospieť k právnomu záveru, že medzi stranami sporu došlo k platnému uzavretiu dohody o skončení pracovného pomeru.

3.5. K druhej položenej otázke žalovaná poukázala, že odvolací súd v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia rozhodol, že k uzavretiu dohody o skončení pracovného pomeru nedošlo, pričom mal dospieť k záveru, že k uzavretiu predmetnej dohody došlo konkludentne.

3.6. Dovolateľka záverom navrhla zmeniť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že dovolací súd určí, že pracovný pomer žalobkyne netrvá a neprizná žalobkyni nárok na náhradu trov konania, alternatívne zruší rozsudok odvolacieho súdu a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a prizná jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť a žiadala priznať trovy dovolacieho konania. Poukázala, že z dovolacieho petitu je zrejmé, že dovolateľka sa stotožňuje so závermi súdov a namieta len priznanie resp. nepriznanie trov konania žalobkyni, pričom jeho dôvody následne obsahujú tvrdenia, ktoré rozhodnutie sponchybujú. Dovolanie preto považuje za chaotické a právne irelevantné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

7. Dovolanie aj za účinnosti Civilného sporového poriadku treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 7Cdo/92/2012).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že hoci dovolateľka navrhla zmeniť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že dovolací súd určí, že pracovný pomer žalobkyne trvá, z obsahu dovolania ako aj z alternatívne navrhnutého dovolacieho petitu so žiadosťou, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie, dovolací súd aplikujúc § 124 ods. 1 CSP ustálil, že dovolateľka sa domáhala zamietnutia žaloby v časti o určenie, že pracovný pomer žalobkyne trvá, alternatívne zrušenia rozsudku odvolacieho súdu v tejto časti a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

11. Z dovolania žalovanej vyplýva namietanie nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nesprávne právne posúdenie, nedostatky v procese dokazovania, opomenutie odvolacieho súdu jeho viazanosťou rozsahom odvolania a odvolacích dôvodov, porušenie zásady rovnosti strán a práva na predvídateľnosť rozhodnutia a nesprávne pripustenie novôt v odvolacom konaní.

12. V súvislosti len so „všeobecnou“ námietkou dovolateľky o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

13. Dovolací súd k tvrdenej vade nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako prvé zdôrazňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

13.1. Vychádzajúc z bodov 12. a 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záverom, podľa ktorých žalovaná nemohla so žalobkyňou uzavrieť dohodu o skončení pracovného pomeru, pretože jej prejav vôle od začiatku smeroval jedine k jednostrannému ukončeniu pracovného pomeru okamžitým skončením z jej strany, čo nemohol zmeniť ani neskorší súhlas žalobkyne so skončením pracovného pomeru pri prevzatí oznámenia o skončení pracovného pomeru, ktoré okamžité skončenie pracovného pomeru najskôr odmietla prevziať, pretože žalovaná od svojho prvotného prejavu vôle okamžite skončiť pracovný pomer neodstúpila a naďalej na ňom trvala. Aj následné úkony žalovanej spojené so skončením pracovného pomeru so žalobkyňou boli podľa odvolacieho súdu dôsledkom skutočnosti, že pracovný pomer so žalobkyňou považovala za okamžite skončený. Odvolací súd sa v následných bodoch 14. a 15. odôvodnenia rozsudku vysporiadal i s prejavmi vôle žalobkyne, ktorá sa mala dňa 17.01.2019 opäť dostaviť do sídla žalovanej, kde podpísala Oznámenie o skončení pracovného pomeru a dňa 28.01.2019 oznámila žalovanej, že jej pracovný pomer trvá i naďalej, ako aj s následným prejavom vôle žalovanej, obsiahnutom v liste zo dňa 05.02.2019.

14. Odvolací súd zreteľne vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o odvolaní, jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za neodôvodnený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle § 393

CSP. Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

15. Dovolací súd k námietke prekvapivosti rozsudku odvolacieho súdu konštatuje, že v danom prípade nejde o prekvapivé rozhodnutie v zmysle § 382 CSP. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (5Cdo/46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane, keď odvolací súd postupom podľa § 382 CSP vyzval strany na vyjadrenie k možnému použitiu § 60 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov vyplýva, že oba posudzovali účinnosť prejavov vôle oboch sporových strán, avšak svoje rozhodnutia založili na odlišných skutkových záveroch.

16. Dovolateľka tvrdila, že v danom prípade prichádza do úvahy aj porušenie práva na rovnosť strán sporu, ku ktorej námietke dovolací súd uvádza, že rovnosť pred súdom je výrazom rovnosti strán civilného konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom znamenajú rovnaké postavenie procesných strán pri aplikácii hmotných aj procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči každej strane sporu. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (ÚS 43/95). O tom, ako v tom-ktorom prípade prebiehalo civilné konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (3Cdo/888/2015, 3Cdo/156/2016). Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti strán sporu. Nielen z komunikácie súdov s procesnými stranami, ale tiež z obsahu spisu ako celku vyplýva, že súd prvej inštancie im vytvoril rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci. Z ničoho nemožno vyvodit', že by narušil ich procesnú rovnosť (že by niektorú z nich „procesne preferoval“). Za prejav porušenia zásady rovnosti strán/účastníkov civilného konania nemožno považovať to, že súd nevykonával niektorý zo stranou navrhnutých dôkazov, keď je na úvahe súdu ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná, ani to, že sa nestotožnil s argumentáciou dovolateľky. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namietala porušenie zásady rovnosti strán sporu.

17. Argument dovolateľky o opomenutí odvolacieho súdu, že je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, pri poukázaní len na to, že žalobkyňa v odvolaní tvrdila len to, že oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru podpísala pod nátlakom, teda neplatne a inú argumentáciu neuplatnila, bez ďalšieho relevantného neobstojí. Žalobkyňa v odvolaní poukázala na bod 32. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom súd prvej inštancie poukázal na to, že dňa 17.01.2019 oznámila žalovanej, že súhlasí so skončením pracovného pomeru, teda netrvala na tom, aby ju žalovaná ďalej zamestnávala a keďže neuzavreli inú dohodu, platí, že jej pracovný pomer sa skončil týmto dňom. Žalobkyňa zároveň v odvolaní namietla, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy jej výzvu zo dňa 28.01.2019, z obsahu ktorej vyplýva, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné a trvá na pokračovaní pracovného pomeru. Neobstoja preto výhrady žalovanej v dovolaní, že odvolací súd sa zaoberal argumentmi, ktoré neboli obsahom odvolania.

18. K námietkam ohľadne dokazovania dovolací súd uvádza, že podľa svojej judikatúry nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Dovolateľka nenamietala

nevykonanie takého dôkazu odvolacím súdom, ktorý by zároveň mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, nakoľko iba takúto skutočnosť možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Pokiaľ žalovaná poukazovala na nevykonanie dôkazu, ktorý navrhovala, súd prvej inštancie sa s tým v bode 18. odôvodnenia rozsudku vysporiadal.

19. Dovolací súd upriamuje pozornosť tiež na to, že tvrdenia žalovanej o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu, v zásade nemožno právne kvalifikovať ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, pokiaľ nedosahujú intenzitu nepreskúmateľnosti, t. j. vadu, ktorá neumožňuje dovolaciemu súdu pochopiť spôsob, akým nižšie súdy dospeli k svojim právnym záverom. Dovolateľka v danej súvislosti namietala nesprávnu aplikáciu práva, keď mala za to, že odvolací súdospel k nesprávnym právnym záverom o účinkoch Oznámenia o skončení pracovného pomeru zo 17.01.2019. Podľa dovolacieho súdu ale odvolací súd účinky, ktoré dal z jednotlivých prejavov vôle vedúcim k skončeniu pracovného pomeru sporových strán odôvodnil ústavne konformným spôsobom, t.j. dostatočne, umožňujúc pochopiť spôsob ich právneho posúdenia.

20. K námietke pripustenia novôt v rozpore s § 366 CSP dovolací súd konštatuje, že žalobkyňa už v žalobe poukazovala na výzvu zo dňa 28.01.2019, ktorú v konaní predložila žalovaná. Súdprivej inštancie ustálil, že z právneho úkonu žalobkyne zo dňa 17.01.2017 vyplýva, že netrvala na tom, aby ju žalovaná ďalej zamestnávala, a keďže strany sporu neuzavreli inú dohodu, platí, že pracovný pomer sa skončil týmto dňom. Následne súdprivej inštancie vyhodnotil dodatočné oznámenie žalobkyne z 28.01.2019 ako irelevantné. Naproti tomu odvolací súdpo odvolacom pojednávaní a zopakovaní dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa dôvodne namietala, že konajúci súd nesprávne právne vec posúdil, keď považoval jej oznámenie z 28.01.2019 za irelevantné a pri rozhodovaní na neho neprihliadol. Z uvedeného potom vyplýva, že oba súdy vychádzali z rovnakých dôkazov a tvrdení, ale dospeli z nich k odlišným skutkovým záverom, pričom odvolací súd postupoval podľa § 384 ods. 1 CSP a nariadil pojednávanie. Vzhľadom na to neobstojí ani daná dovolacia námietka žalovanej.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP

21. Podľa názoru dovolateľky je dovolanie prípustné aj podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pre nesprávne vyriešenie ňou koncipovaných právnych otázok (pozri bod 3.3.).

22. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Z § 421 ods. 1 CSP vyplýva, že otázkou relevantnou pre prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (hmotnoprávna alebo procesnoprávna, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí dovolacieho súdu) a nie otázka skutková. Riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; to znamená, že pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec a pod. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad. Ak v dovolaní vymedzená otázka - ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd - nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v § 421 ods. 1 CSP a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť (3Cdo/218/2017, 3Cdo/27/2019, 4Cdo/172/2017, 4Cdo/148/2018, 8Cdo/144/2018).

23. Podľa dovolacieho súdu potom, otázky položené dovolateľkou nie sú otázkami právnymi, ale skutkovými, keďže sú naviazané na proces dokazovania a preukazovania skutkového stavu, a teda takto dovolateľkou vymedzené právne otázky nie sú relevantné z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V rozsahu dovolateľkou nastolených otázok odvolací súd formuloval svoje skutkové zistenia na základe vyjadrení sporových strán a listinných dôkazov tak, že prejav vôle žalovanej smeroval jedine k jednostrannému ukončeniu pracovného pomeru, a v prípade následného konania žalobkyne išlo o nový návrh na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru, ktorý ale následne dňa 28.01.2019 odvolala oznámením, že trvá na pokračovaní pracovného pomeru a žiada o ďalšie prideľovanie práce, čím potom akceptácia návrhu žalobkyne žalovanou listom z 05.02.2019 nemala účinky včasnej akceptácie návrhu. Odvolací súd preto právny vzťah strán sporu posúdil ako trvajúci pracovnoprávny pomer. Inak povedané právne významné okolnosti, od ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 CSP) záviseli od skutkového substrátu, ktorého individuálny obsah limitoval aj záver o tom, či došlo žalovanou k včasnému prijatiu návrhu žalobkyne na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru.

24. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP (v časti namietaných procesných väd konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP), a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.